

ฐวาระจิต

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๐

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากด อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เดี๋ยวจะหาว่าเราไปละลายละล้าง..... การระลึกชาติได้ระลึกได้ทั้งนั้นแหละ จิตพระอรหันต์เป็นจิตที่อ่อนกรแก่การงาน สิ่งใดๆ จะทำนี้ทำได้ทั้งหมดเลย เพียงแต่จะทำหรือไม่ทำเท่านั้น เห็นไหม ในการทำงานไ้ อย่างการเข้าสมบัติ การเหาะเหินเดินฟ้า มันเหมือนกับเราทำงานหาเงินกันมา แล้วพอเรามีเงินมากแล้ว เรามีคนใช้เต็มบ้านเลย เราใช้คนอื่นทำงานแทน เราจะไม่ไปทำให้เหนื่อยหรอก

ใครจะไปอาบห้องอาบน้ำอีก ในเมื่อเราเคยอาบห้องอาบน้ำมาแล้ว อาบห้องอาบน้ำมาจนมีเงินในบ้านของตัวเองมหาศาลเลย พอมีมหาศาลจะใช้คนอื่นทำงานแทน ตัวเองไม่ต้องไปทำไ้ อาบห้องอาบน้ำ คือฉานสมบัติเข้าไปนี้เพื่อจะไปรู้ตรงนั้นไ้ การลงไปรู้มันต้องเข้าฉานสมบัติ แต่เรื่องของแม่มันเป็นเรื่องของสายสัมพันธ์ สายกรรม ไม่ต้องเข้าสมบัติ พอจิตสงบรู้เลย

เรื่องระลึกชาติ เรื่องความรู้ต่างๆ นะเป็นอภิญญา ๖ หูทิพย์ ตาทิพย์ ประมัตถวิชา ฐวาระจิตรู้ได้หมด แต่ความรู้นี้ไม่ได้แก้กิเลสเลย ไร้สาระ! ไม่มีความหมาย ไม่ตื่นตื่นเลย.. โลกตื่นตื่นกันไ้ นี้ความเห็นมันต่างกันตรงนี้ เราไม่ตื่นตื่นๆ เปล่านะ เรากลับเห็นเป็นโทษของนักปฏิบัติด้วย การจะมาวัดนี้ มาถึงเขื่อน มาถึงปากทาง รอดจอดอยู่นั่นนะ คิดว่ามาถึงวัดนี้แล้ว มาถึงประตูน้ำไ้ แล้วก็เล่น ประตูน้ำมันดี ที่นี้่น้ำมันไหลผ่านมันเย็นเนาะ ทิวทัศน์มันสวยงามแหม.. มาถึงประตูน้ำมีต้นไม้ร่มเย็นนอนเล่นกันอยู่นั้น มาถึงวัดเราไ้หม?

การวิปัสสนาไป การทำไปจะเห็นทุกคน นิमितเอย อะไรเกิดขึ้นมันเป็นสิ่งที่เป็นโทษกับนักปฏิบัติอย่างมหาศาลเลย เรากลับเห็นโทษนะ เราไม่เคยเห็นคุณของเรื่องนี้เลย เว้นไว้แต่ผู้ที่ชำระกิเลสแล้วเป็นคุณ แต่ผู้ที่ไม่ชำระกิเลสอย่ามาไ้ อย่าไ้ การเห็นความยึดทุกอย่างมันเห็น

แล้วมีรสชาติ ติดไปหมด ดีก็ติด ชั่วก็ติด ความเห็นก็ติด เราเห็น เรารู้ เราเก่ง ติดหมด ความเป็นเราเข้าไปยึดมั่นเป็นโทษกับการปฏิบัติ ถึงบอกว่ามันเป็นดอกไม้ข้างทางไง มันเป็นผลข้างเคียงของการปฏิบัติไง

การปฏิบัติคือการชำระกิเลส การกินอาหารนี้เรากินเพื่อร่างกายใช่ไหม? กินเพื่อร่างกาย กินเพื่อชีวิตอยู่รอดใช่ไหม? ทีนี้คนเขาจะกินกัน เขาจะกินรสชาติอร่อยๆ นั่นละติดอย่างนั้นแหละเหมือนกันเลย เรากินอาหารเพื่อจะให้ร่างกายเราแข็งแรง เพื่อเราอยู่รอด ดำรงชีวิตอยู่ แต่ต้องไปกินปลาชားบะ ต้องไปกินกุ้งมังกรตัวหนึ่ง ๕ แสน ตัวหนึ่ง ๕ ล้านอย่างนั้นนะ เห็นไหม

เหมือนกัน กินอาหารก็เพื่อวิปัสสนาให้หมดกิเลส การหมดกิเลส เยี่ยม เยี่ยมที่สุดคือการกินอาหาร แต่คนติดในรสชาติไง ติดในความมุ่งหมายไง ติดในนิมิตใจ ติดในการระลึกถึงใจ อันนี้เป็นโทษ แต่มันเป็นคุณสำหรับผู้ที่ผ่านมาแล้ว อันนี้มันเป็นการคัดกวาระจิตใจ เป็นการสั่งสอนใจ มันจะเป็นคุณต่อเมื่อผู้นั้นเป็นครูอาจารย์ แล้วเอาเรื่องนี้มาสอนลูกศิษย์ มาค้ำหน้าลูกศิษย์

อันนี้จะเป็คุณประโยชน์ ประโยชน์ในเมื่อใช้มันเป็นวิธีการใจ แต่เป็นวิธีการการสอนคน ไม่ได้สอนตัวเองนี่นา เป็นบ่อเกิด เป็นการจุดหลุมพรางให้ตัวเองหลงทางใจ ฉะนั้น เราถึงมองคุณค่าอย่างนี้ไง เวลาเพื่อนเอ็งพูด พวกเอ็งตื่นเต้นกัน เห็นไหม เราเห็นแล้ว เพราะเราสลดสลดตรงไหน? สลดที่พระหลงตรงนี้กันมามาก ตรงนี้คือบ่อหลุมดำที่ทำให้การปฏิบัติไม่เดินไป

เหมือนกับนั่งสมาธิไปแล้วนั่งหลับใจ การนั่งหลับนั้นเป็นบ่อให้จิตตกตรงนั้นตลอด มันถึงได้สลดใจ อาจารย์พูดนี้ซึ่งจริงๆ ที่อาจารย์พูดเพราะอาจารย์ปฏิบัติมา เวลาธรรมเกิดขึ้นนะ ตามหลักในศาสนาเป็นอย่างนั้นจริง หลวงปู่มั่นอยู่ในป่า สมเด็จฯ ถามว่า

“หลวงปู่มั่นอยู่ในป่าไปฟังครูบาอาจารย์มาจากไหน? อยู่ในป่าใครมาสอน”

“ผมอยู่ในป่าผมฟังธรรมตลอด ธรรมจะเกิดตลอดเลย ผมฟังธรรมตลอดเวลา”

นี่มันก็เรื่องจริง เห็นไหม ธรรมมันเกิด แล้วในตำราก็เรื่องจริง ธรรมมันเกิด เรานั่งสมาธิอยู่เนี่ยเราจะเกิดเลย สมมุติว่าเราสงสัยเรื่องขั้น ๕ พอจิตสงบปั๊บจะมีครูบาอาจารย์ หรือว่าเป็นรูปของธรรมรูปใดรูปหนึ่งจะมาสั่งสอนเลย ขั้น ๕ เป็นอย่างนั้น ขั้น ๕ เป็นอย่างนี้ จะสอนตลอด

เราสงสัยอยู่มันจะระเบิดเลย ออกเลย จะออกมาเลยนะ ความรู้อันนี้จะออกมา นี่ธรรมมันเกิด แต่อาจารย์มหาบัวบอกว่า “กิเลสมันเกิด” ค้านกับพระไตรปิฎกใหม่? ค้าน

พระไตรปิฎกบอกว่า “ธรรมมันเกิด” อาจารย์มหาบัวบอกว่า “กิเลสมันเกิด” แล้วสำหรับเรานะ ครับ กิเลสมันเกิด เพราะมันรู้แล้วมันเก่ง เพราะมันรู้ แหม.. เมื่อคืนนี้ธรรมมันเกิดอย่างนั้นๆ เกิด ฉันที้เก่ง ฉันที้ใหญ่ กิเลสเกิดใหม่? ภาวนาต่อไปไหม? ดัดตรงนั้นอีกหลายเดือน กว่า จะเลาะตรงนี้ออก นี่นักปฏิบัติ

ถูกต้อง ธรรมมันเกิดจริงๆ แต่เกิดให้กิเลสมันรู้ แล้วกิเลสมันยึดใจ แต่ธรรมมันเกิดตามสภาวะ แต่ความยึดมั่นถือมั่นของกิเลสที่มันไปเกาะเข้าเลยเป็นกิเลสจริงๆ อันนั้นเป็นธรรม แต่ความไม่รู้ไปเกาะก็เลยเป็นกิเลส มาเชื่อตัวเองซะ.. ถ้าธรรมมันเกิด จริง ธรรมมันเกิด เราก็ว่า ธรรมมันเกิด แล้วเวลาอาจารย์มหาบัวบอกกิเลสมันเกิด ก็จริงอีกแหละ เพราะกิเลสมันเป็นอย่างนั้นจริงๆ

มึงลองไปรู้อะไรเข้าสิ นั่งไปสิ ลองรู้เข้าสิ คุณอีก ๕ ปีไม่จบ คุณแล้วคุณเล่า คุณอยู่นั้นแหละว่ากูรู้ กูเก่ง ไม่เดินไปไหนเลย แล้วมันรู้อะไร? รู้เรื่องอดีตชาติ รู้เมื่อ ๕ ปีที่แล้ว ปานนี้ยังคุณอยู่นะ ยังไม่อยู่นะ กูจะตายอยู่แล้วยังไม่อยู่นี้ อู้อ.. ผมเคยได้อันนั้นครับ ผมเคยได้อันนี้ครับ ทั้งๆ ที่มันจะตายอยู่แล้ว มันยังไม่อยู่นั้นแหละ ไม่อดีตใจ กิเลสเกิดใหม่?

เวลากิเลสเกิด นี้วุฒิภาวะของใจ คำพูดของคนๆ หนึ่ง คนอื่นตีความไม่ออก พออาจารย์มาบอกว่ากิเลสมันเกิด แหม.. มันถูกใจ ไอ้ชาวบ้านว่า อู้อ.. ธรรมมันเกิด อยากจะรู้ว่าธรรมมันเกิด นี่จะซักเข้ามาตรงนี้ ตรงที่ว่าคนนั้นรู้อันนี้ คนนี้รู้อันนี้ สำหรับเรานะลิเก ละคร ไม่สนใจเลย

ภาพเทวิลอยู่บนพรหม เวลาพระพุทธเจ้าเกิด.. นี้อยู่ในพระไตรปิฎก ภาพเทวิลลงมาจากพรหมนะมาดู เพราะว่าเทวดาส่งกันขึ้นไปว่าพระพุทธเจ้าเกิด อยากมาดู มาเห็นหน้าแล้วร้องไห้ทั้งดีใจ ทั้งร้องไห้ใจ แล้วตามประวัตินี้ระลึกชาติได้ ๔๐ ชาติ ระลึกอดีต อนาคตได้ ๔๐ ชาติ ระลึกชาติได้ ๘๐ ชาติ เห็นใหม่ แล้วทำไมร้องไห้ล่ะ?

ร้องไห้เพราะเขาเป็นพราหมณ์ใจ เขาเรียนมนต์เวทย์ใจ เขารู้ว่าลักษณะ ๓๒ เป็นอย่างไร นี่พระพุทธเจ้าแน่นอนเลย อู้อ.. ดีใจมากเลย แล้วก็ร้องไห้ เป็นเพื่อนกับพระเจ้าสุทโธทนะ พระเจ้าสุทโธทนะถามเลย “ดีใจเพราะอะไร?”

นี่พระพุทธเจ้าเกิดแล้ว เพราะนี่ไอ้โฮ.. มีฉันทสมาบัตินะ ไปนอนอยู่บนพรหมก็ยังไม่ได้นี่ เป็นมนุษย์นะ ระลึกชาติได้หมดเลย แต่ชำระกิเลสไม่ได้ ไม่รู้วิธีการ กายนี้ขนาดเหาะได้ ระลึกชาติได้หมดตลอดเลย แต่ทำอะไรไม่ได้ นี่ดีใจมากเลยจะมีคนมาสอน

“แล้วที่ร้องไห้ล่ะ?”

“ก็ผมต้องตายก่อน”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว นี่เพิ่งเกิด กว่าจะออกปฏิบัติ กว่าจะรู้ กว่าจะมาเป็นพระพุทธเจ้า ภาพเทวโลกนี่จะตายอยู่แล้ว ขนาดรู้วันตายของตัวเอง เก่งไหมวันตายของตัวเอง รู้วันตายของตัวเองแล้วร้องไห้ด้วย นับประสากับไอ้ชีหามาพวกนี้ ไร้สาระ!

โยม : (เสียงไม่ชัดเจน)

วันนี้วันปีใหม่ เริ่มต้นปีใหม่ ๔๑ นะ ปีที่แล้วสิ้นปีไปปี ๔๐ เมื่อวานมีคนมาหาหลายคน ว่าขอพรๆ ว่าให้อายุ วัฒน สุขัง พลังนั้นล่ะ ให้พร ให้พรไป นี่ก็มาขอพร เพราะมันไม่ไหวใจ เพราะว่าพอขอพรนี่เพื่อจะไปแบบว่าความเป็นธุรกิจ ไอ้พวกความเป็นอยู่

อันนั้นมันเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งนะ มันเป็นที่ว่าพระพุทธเจ้าสอนปัจจัย ๔ ใจ ปัจจัยเครื่องอยู่อาศัย เห็นไหม มันเป็นเครื่องอยู่อาศัย แม้แต่ทุกๆ คนต้องยอมรับ ในโลกนี้เศรษฐกิจมันจะเจริญขนาดไหน มันก็ต้องมีขาขึ้นและขาลง มันเป็นสิ่งอาศัยใจ มันมีขาขึ้นและขาลง เห็นไหม เวลามันขาลง ทีนี้ลงหมดเลยขาลง เวลาขาขึ้นเพราะมันไม่คงที่ใจ สิ่งที่ไม่คงที่คือสิ่งที่พึ่งไม่ได้ เราไปหาสิ่งที่พึ่งไม่ได้ว่าเป็นที่พึ่ง เป็นเครื่องอาศัยไม่ใช่ที่พึ่ง

ปีกลาย ปีที่ผ่านพ้นไปมันปี ๔๐ ใช่มั้ย? แล้วเราเป็นชาวพุทธ เราก็อริยสังใจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เห็นไหม มรรค ๔ โสดาปัตติมรรค สกิทาคามิมรรค อนาคามิมรรค อรหัตตมรรค แล้วก็ ๔๐ ใจ ๔ อย่างเราได้ ๐ ใจ ปีนี้ปี ๔๑ อริยสังใจเราได้ซัก ๑ ใจ? ปี ๔๑ กับปี ๔๐ ปี ๔๐ เรามีอริยสัง ๔ แต่เราได้ ๐ มรรค ๔ เราก็อริยสังใจ ๐ อันนี้ปี ๔๑ เราจะได้อริยสัง ๑ ใจ?

นี่ให้พร ให้พรอย่างนี้เลยนะ พุทโธ พุทโธ พุทโธใจ พุทโธพอจิตสงบมันว่างจากกิเลสชั่วคราวใจ มันจะมีความสุขต่างกับที่ว่าเป็นปัจจัย ๔ เราที่ว่าโลกเสื่อมๆ ธุรกิจแย่งๆ นี่มันเป็นขาลง ทุกคนยอมรับว่าเป็นขาลง ทีนี้เวลาขาขึ้น มองมาเทียบกันแล้วมันเป็นสิ่งอาศัย มันไม่ใช่สิ่งที่พึ่ง

ขนาดทุกคนยอมรับว่ามันเจริญแล้วต้องเสื่อม เห็นไหม ทุกคนยอมรับว่าเจริญแล้วต้องเสื่อม
เวลามันเสื่อมนี้ยอมรับว่าเสื่อม แต่ก็เจ็บปวดทุกข์ร้อนกับมัน

แต่"ไอ้สิ่งสมมติที่ควรจะเป็นสิ่งที่พึงจริงสิ เห็นไหม เวลาไปหาอาจารย์ อาจารย์จะบอก
เลย "ฝากอย่างเดียวฝากพุทฺโธ.." ฝากพุทฺโธ พุคถึงพุทฺโธมันสะท้อนถึงพระพุทฺธเจ้าทุกองค์ พุท
โธมันอยู่ที่ใจใจ ใจของเรานี้พุทฺธะอยู่ที่ใจ ผู้รู้อยู่ที่ใจ ใจเป็นตัวรู้"ใจ ตัวเข้าใจใจ "ไอ้ตัวพุทฺธะตัวนี้
ตัวสำคัญ ฉะนั้นเอาตรงนี้ มีความสุขใจ ถึงบอกว่า ๔๑, ๔๐ ใจ

จะกลับก่อนนะ เออ.. มีธุระจำเป็น ไป